

Sygn. akt I PK 45/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko Konsulatowi Generalnemu Republiki Słowackiej w K. o odszkodowanie
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego.**

UZASADNIENIE

Powód A. M. domagał się od pozwanego Konsulatu Generalnego Republiki Słowacji w K. odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia. Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r., IV P (...) Sąd Rejonowy w K. oddalił powództwo, a apelację powoda od tego wyroku oddalił Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r., VII Pa (...).

Od wyroku tego skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda, zarzucając Sądowi Okręgowemu:

1/ naruszenie art. 52 § 2 k.p. przez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że chwila uzyskania przez pracodawcę wiadomości w ujęciu tego

przepisu może przypadać później, niż chwila sporządzenia pisma rozwiązującego umowę o pracę,

2/ naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 56 § 1 k.p. przez ich błędne zastosowanie, polegające na zaniechaniu rozważenia istotnych z punktu widzenia istnienia winy pracownika przesłanek,

3/ naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. przez naruszenie nakazu rozpoznania wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. – został przez skarżącego uzasadniony następująco.

W ocenie skarżącego w dotychczasowej judykaturze dość szeroko wyjaśniono mechanizm interpretacji art. 52 § 2 k.p., koncentrujące się na wyjaśnieniu zwrotu „od uzyskania przez pracodawcę wiadomości..”. Nigdy natomiast Sąd Najwyższy nie wypowiadał się o sytuacji, w której sądy powszechne przyjęły, że termin wynikający z art. 52 § 2 k.p. rozpoczął bieg później, niż z chwilą, w której sporządzone zostało przez pracodawcę pisemne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. W ocenie skarżącego taki sposób rozumowania wydaje się być sprzeczny z istotą terminu z art. 52 § 2 k.p. Jakkolwiek może się zdarzyć, że pracodawca najpierw sporządza oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy a dopiero następnie bada kwestię jego zasadności, to takie zachowanie trudno uznać za zwyczajne i logiczne postępowanie. Przeciwnie, stwierdzenie przez sąd pracy, że pracodawca spisał swoje oświadczenie woli winno skłaniać sąd do szczegółowego wyjaśnienia stanu wiedzy pracodawcy w okresie poprzedzającym datę sporządzenia pisma.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Rację ma skarżący, że Sąd Najwyższy nie wypowiadał się jak dotąd w przedmiocie sformułowanego w skardze pytania, nie ma ono jednak waloru zagadnienia prawnego, które wymagałoby takiej aktywności.

Jak konsekwentnie wskazuje Sąd Najwyższy, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne

zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04). Wywodu tego rodzaju w skardze kasacyjnej nie przeprowadzono. Wręcz przeciwnie, skarżący poniechał analizy prawnej regulacji, na tle której wywodzi swoje pytanie, a która stanowiłaby oczywisty dowód, że pytanie waloru zagadnienia prawnego nie posiada.

Przepis art. 52 § 2 k.p. ogranicza pracodawcę w możliwości rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika, przewidując, że nie może to nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Zwrot „rozwiązanie umowy o pracę” wiąże się w tym przypadku w sposób oczywisty ze złożeniem pracownikowi oświadczenia woli (art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) a nie ze sporządzeniem pisma zawierającego oświadczenie woli. Dlatego prawnie relewantną sekwencją zdarzeń pozostaje uzyskanie informacji o przyczynie rozwiązania stosunku pracy a następnie złożenie oświadczenia w tym przedmiocie pracownikowi. Moment sporządzenia pisma nie ma znaczenia dla rozpoczęcia biegu terminu, wynikającego z art. 52 § 2 k.p.

Sporządzanie pisma przed uzyskaniem pełni wiadomości może budzić wątpliwości co do celowości takiego zachowania. Można sobie jednak wyobrazić, że pracodawca dysponując niesprawdzonymi informacjami pragnie je potwierdzić w bezpośredniej rozmowie z pracownikiem, odkładając do tego momentu decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy. Ponieważ jednak ustawa wymaga dokonania tego na piśmie, złożenie oświadczenia wymaga posiadania jego w utrwalonej pisemnie postaci.

Kwestia ta ma jednak wymiar czysto praktyczny. Sąd Najwyższy ocenia natomiast dopuszczalność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wedle kryteriów wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie mieści się wśród nich ocena

racjonalności sposobu korzystania z uprawnień przewidzianych prawem tak długo, jak długo określone działanie pozostaje legalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.